Anno 1839. No. 70.

VRIJDAG, DEN 30sten AUGUSTUS.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 27 Augustus 1839.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, voor de na te meldene Slaven, als:

1o. JACOB DAVID SANCHES, voor de Slaven *Janie*, *Marie* en *Sophie*, hem in eigendom toebehoorende.

2o. MARIA JUDITH ZSCHUSCHEN, voor de Slaven *Therekia* en *Alexander*, haar in eigendom toebehoorende. — En

3o. ANNA JACOBA LABADIE, voor den Slaaf *Johannes*, haar in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen welke vermeenen mogten, eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Nieuwstijdingen.

UITTREKSELS uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met den 28 Junij 1839.

Belgische Berigten.

BRUSSEL, den 25 Junij.

De *Observateur* bevat een uitvoerig artikel, getiteld: *De Ratificatiën*. De aanhef van dit artikel luidt aldus:

Eindelijk heeft het bestuur er toe besloten om den tekst der ratificatiën van het traktaat van 19 April bekend te maken. Deze stukken zijn gisteren in den *Moniteur* verschenen.

De ratificatie van den Koning der Franschen is in dezelfde bewoordingen vervat, als die, welke hij in 1832 bij het traktaat van 15 November 1838 voegde.

De ratificatie der Koningin van Engeland is insgelijks letterlijk dezelfde als die van voor zeven jaren. Bij het ratificeren van het primitieve 24 artikelen-traktaat had Koning Willem IV gezegd: »Wij verbinden Ons en beloven op ons koninklijk woord, dat wij alle en elk der in het bovenstaande traktaat vervatte bepalingen opregt en getrouw zullen ten uitvoer brengen en naleven, en dat wij, *voor zoo ver ons zulks zal mogelijk wezen*, niet zullen gedoogen dat dezelve op eenigerlei wijze door iemand geschonden of overtreden zullen worden." Dezelfde restrictie vindt men terug in de ratificatie der Koningin Victoria.

De ratificatie van Oostenrijk is opgesteld even als die van 1832, met dit verschil dat zij geene reserven meer ten aanzien van het Duitsche verbond, bevat.

De ratificatie van Pruisen is veel duidelijker en in meer formele bewoordingen dan die van 1832 gesteld. Destijds zeide Koning Frederik Willem, van het traktaat van 15 November sprekende: »Wij keuren het goed, bevestigen en ratificeren het, belovende in onzen naam en in dien onzer opvolgers, om daarvan den inhoud opregtelijk na te leven." Thans luidt de Pruissische ratificatie aldus: »Wij keuren het mits deze goed, bevestigen en ratificeren het, voor ons en voor onze opvolgers, belovende op de trouw en het woord van Koning, het gezegde traktaat in alle zijne punten en artikelen ten uitvoer te brengen en na te leven, *zonder hetzelve te overtreden, noch te gedoogen dat hetzelve, op welke wijze ook, door iemand overtreden worde.*" De onderstreepte woorden bevonden zich niet in de ratificatie van 1832.

De ratificatie van Keizer Nicolaas is eene letterlijke herhaling van die voor zeven jaren, op de drie reserves na, die bij de vorige gevoegd waren.

De Belgische ratificatie is anders opgesteld dan die van 1832, doch een eigenlijk verschil is daarin niet op te merken.

De zonderlinge bewoordingen der Hollandsche ratificatie verklaren waarom men zoo lang gedraald heeft om dezelve publiek te maken. Het Belgische ministerie had er belang bij om dezelve niet vroeger te doen bekend worden. De Hollandsche ratificatie is op eene in het oog loopende wijze lakoniek en droog.

De keizers van Oostenrijk en Rusland verpanden uitdrukkelijk hun keizerlijk woord; de koningin van Groot-Brittannie, de koningen van Pruisen, der Franschen en der Belgen verpanden van hunne zijde *hunne trouw en woord van Koning*. — Deze formule is in de Hollandsche ratificatie niet te vinden.

De Koning der Belgen geeft beleefdelijk aan Koning Willem den titel van *onze zeer waarde en zeer beminde goede broeder*. — Koning Willem heeft dezelfde beleefdheid niet. Doch dit is van geen zeer groot belang; hetgeen volgt is van meer gewigt:

De Keizers van Oostenrijk en Rusland, de Koningin van Groot-Brittannie, de Koningen van Pruissen, der Franschen en der Belgen gaan de verbindtenis niet alleen in hunnen eigen naam, maar ook in naam hunner nakomelingschap aan. — »Wij verklaren, zoo voor ons *als voor onze erfgenamen en opvolgers*," zegt de Koning der Belgen. — »Wij bekrachtigen en ratificeren mits dezen het traktaat *voor ons en onze opvolgers*," zegt de Keizer van Oostenrijk. — »Wij beloven *voor onze erfgenamen en opvolgers*," zegt Keizer Nikolaas. — »Wij ratificeren voor ons zelven, *onze erfgenamen en opvolgers*," zegt koningin Victoria. — »Wij verklaren, zoo voor ons *als voor onze erfgenamen en opvolgers*," zegt de koning der Franschen. — »Wij bekrachtigen en ratificeren voor ons *en onze opvolgers*," zegt de koning van Pruisen. — Niets dergelijks vindt men in de Hollandsche ratificatie. Koning Willem vergenoegt zich met te zeggen. »Wij keuren het bovenstaande tractaat en elk der daarin vervatte artikels goed, verklaren dat zij aangenomen, geratificeerd en bekrachtigd zijn, en beloven dat zij, naar derzelver vorm en inhoud, ten uitvoer gelegd en nagekomen zullen worden." Er wordt hier met geen woord van de erfgenamen en opvolgers van Koning Willem gesproken.

Reeds had men in het traktaat van 19 April de weglating der woorden *ten eeuwigen dage* opgemerkt, welke woorden opgenomen waren in art. 25 van het traktaat van 15 November, hetwelk spreekt van *den vrede en de vriendschap*, welke bestaan zullen tusschen den Koning der Belgen en den Koning der Nederlanden, *hunne erfgenamen en opvolgers, hunne respective staten en onderdanen*. De conferentie had deze weglating hersteld, door in de nota van 18 April 1839 te verklaren, dat de weglating der woorden *ten eeuwigen dage* geschied was *zonder eenige bedoeling*, en aan de hechtheid en duurzaamheid der verbindtenis geenszins kon te kort doen. Deze opheldering was toereikende; doch de waarde daarvan is veel verminderd door de nieuwe weglating, welke door koning Willem later in zijne ratificatie geschied is.

Duitsche Berigten.

STUTTGARD, 22 Junij.

Gisteren avond heeft in de nieuwe manege ten aanhoore van meer dan 2400 personen het groote muzijkfeest plaats gehad.

Dit fraaije, nieuwe, aan de koninkelijke stallen en aan den kruidtuin grenzende, tot ridderlijke spelen en spiegelgevechten dienende gebouw, hebbende eene lengte van 177 voet en breedte van 86 voet, is bijzonderlijk geschikt tot eene uitvoering als die van gisteren avond, naardien het kunstig zamengestelde dak zich zelven hangende draagt, en, zijnen steun vindende op de zijmuren, de gansche binnenruimte geheel vrij laat. In het rond loopt eene gaanderij met 40 rijzige pilaren van gegoten ijzer, die het dakwerk helpen schragen, terwijl dezelve tevens zijn voorzien van eene borstwering van traliewerk.

Een van de smalste zijden des langen vierkants is bestemd voor de ontvangst van het hof en heeft tot dit einde eene meerdere diepte, welke eene groote loge vormt, die met witte en oranjekleurige, tusschen de pilaren nederhangende draperien was versierd, van waar veelkleurige bloemfestoenen en kransen tot door het gansche gebouwd zich voort strengolden.

De zaal zelve was door drie groote lusters, elke van 60 lampen, verlicht, en aan iedere pilaar bevond zich een armlicht met vijf arguslampen, daarenboven hingen tusschen iedere pilaar aan de zoldering der gallerij veelkleurige lantaarnen.

De koninklijke loge was, behalve door girandoles, met vijf lusters vol waskaarsen verlicht.

Het geheel maakte eenen betooverenden indruk, die door de feestelijk gekleede vergadering nog werd verhoogd.

Het orkest was geplaatst tegenover de koninklijke loge aan het andere einde van de zaal, en overigens was het gebouw met vreemde levende gewassen en bloemen rijk versierd.

Het Hof verscheen kort na 8 ure. De Konink. familie werd door het opstaan van alle aanwezigen stil, maar eerbiedigelijk begroet, hetgeen minzaam werd beantwoord.

De erfprinses van Oranje plaatste zich tusschen den koning en haren doorluchtigen gemaal; de koningin was aan Zr. Ms. regterzijde gezeten en de kroonprins van Oranje tusschen de markgravin van Baden en de hertogin Henriette van Wurtemberg.

De kleedij van H. K. H. de erfprinses bestond in een licht rood holkleed met zeer hooge en rijke blonde volante, met eene daarover en doorheen loopende guirlande van rozen, voorts andere versieringen van blonde, rozenkleurige robijnen en diamanten, en aan de zijden van het hoofd een vlecht van rozen met enkele uitblinkende diamanten.

Het muzijkfeest begon met eene uitsluitend voor deze gelegenheid vervaardigde en door onzen hofkapelmeester Lindpaintner in muzijk gebragte feesthymne, welke door 130 muzijkanten en een korps van 240 zangers, alle liefhebbers werd voorgedragen.

Hierop volgde een Oratorium van Händel, het Alexander Feest, of de magt der muzijk, in twee afdeelingen; eene compositie, welke ondanks haren ouderdom van meer dan honderd jaren, nog altijd eene onweerstaanbare uitwerking maakt, vooral wanneer zij zoodanig wordt voorgedragen als hier het geval was, waar zangers en muzijkanten wedijverden om al het mogelijke te leveren.

Het was boven mate warm in de zaal, veroorzaakt niet slechts door de overdadige verlichting en de menigte menschen, maar ook door de zon, die sedert den aanvang der feestelijkheid hare stralen schier onafgebroken had nedergeschoten.

Heden vroeg op den dag heeft een weldadige onweersregen de lucht verkoeld, ten gevolge waarvan het dezen avond plaats hebbende gemaskerde bal aangenamer zal wezen.

Aan dit bal denkende overvalt mij echter in plaats van vreugde, eene stille weemoedigheid, want met deze vermakelijkheid zijn de huwelijksfestiviteiten afgeloopen. Spoedig zal het stil bij ons worden, waar gedurende meer dan eene week de aangenaamste gewaarwordingen elkander hebben opgevolgd; spoedig zal ons niets dan de herinnering overblijven; dit is het wisselende spel des levens.

(*Het Vervolg en Slot hierna.*)

Mengelingen.

KEIZER EN KUNSTENAAR.

(VERVOLG EN SLOT VAN ONS VORIG No.)

— »Luister, mijn Antonio," sprak Bettina met neêrgeslagen blik. »Ik heb veel geleden, toen ik vernam, dat gij de *Signora* Dominica zoudt trouwen; maar dan dacht ik weêr: 't past toch ook geene arme boerin, om de vrouw te willen worden van zulk een groot kunstenaar. Evenwel, toch sloeg ik standvastig ieder aanzoek af, en leefde eenzaam, met de herinnering aan u en aan de liefde, die ge mij eenmaal hadt toegewijd. Toen ik echter vernam, dat gij naar uwe geboorteplaats terug zoudt keeren; toen ik mij voorstelde, hoe gij misschien niet zonder aandoening het voorwerp uwer eerste liefde terug zoudt zien; toen ik mijn eigen hart onderzocht, en het denkbeeld bij mij opkwam, dat wij welligt beiden zwak genoeg zouden zijn, om eene betrekking te willen hernieuwen, die uwe tegenwoordige omstandigheden onmogelijk maken; toen nam ik 't besluit, en deed den stap, den eenigsten, die ons hoeden kon voor dat gevaar.... Ik trad in den echt! Nu acht dagen geleden, schonk ik mijne hand aan een wakker jongman, die er reeds vier jaar lang naar had gedongen."

— »Wat edele vrouw!" riep de Keizerin.

Canova had zijne plaats verlaten en was aan het venster gaan staan, om zijne hevige aandoening te verbergen.

Op dat oogenblik, werd er aan de deur geklopt; en de minister van *Politie*, de Hertog van Otrante, stak zijn even leelijk als schrander gelaat naar binnen.

— »Gij komt juist van pas, Mijnheer de Hertog," fluisterde de Keizer hem toe. »Daar ziet gij, nu de werking, voortgebragt door de berigten, die ik acht dagen geleden van u ontving."

De Keizer trad naar Canova en wekte hem uit zijne mijmering: »Vaarwel Canova! Houd u onledig met het borstbeeld mijner vrouw, en mogt gij daarna nog in uw verlangen volharden, om naar *Italie* terug te keeren, men zal 't u niet beletten. Goeden nacht! Ik heb met den Hertog van Otrante te spreken Geloof me, 't is een lastig handwerk Keizer te zijn, en ik heb alle avonden zoo den tijd niet, om bij den haard met mijne vrouw en een vriend te zitten keuvelen. Komaan, Mijnheer de Hertog!"

Dit tooneel had plaats op den 11den October 1810. In dezelfde zaal, bij denzelfden haard, onderteekende Napoleon op den 11den April 1814, zijnen afstand van den troon.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 25sten dezer, de Engelsche Sloep *Pembroke*, Kapt. C. J. Reap, naar Demerary.

Den 27sten, het Schip *Hillegonda Ida*, Kapt. Hendrik Ade Hendriks, lading: 392 vaten Suiker en 40 balen schoone Katoen. — Met hetzelve vertrekt als Passagier: de Jonge Heer C. G. Volkerts.

Idem, het Schip *Phœnix*, Kapt. C. Smitt, lading: 74 vaten en 1840 balen heele Koffij, 10 vaten en 245 balen gebroken dito, 10 balen schoone Katoen en 228 pond oud Koper. — Beide naar Amsterdam.

Advertentiën.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het Nederlandsch Schip *Henriette*, Kapt. J. C. Willems. — Adres bij Gebroeders Reelfs. — Sluit 5 September e. k.

Het nieuw gebouwd gekoperd tweedeks Brikschip *Nickerie Packet*, Kapt. C. Hoffker. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 25 September.

Het Nederlandsch Kofschip *de Koophandel*, Kapt. C. H. Hoeksma. — Adres bij J. M. Samson. — Sluit 15 September.

Het gekoperd Brikschip *Anna en Susanna*, Kapt. J. D. Bos. — Adres bij J. G. Fonseca Fz.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.